

Jak poznal krásy ženy

Blackman bydlí v malém městečku, nedaleko jednoho velkého města, v jedné z mnoha králíkáren, které se staly trendem socialistického realizmu padesátých (a pozdějších) let. Bydlí v přízemí, takže nepotřebuje používat výtah. Nikdy tedy nezažil čekání u nápisu: "jen pro tři osoby"...

Ráno vstává brzy. Blackman nepotřebuje téměř žádný spánek. Večer vypíná počítač zpravidla kolem půl jedné ráno, vstává přesně v pět. Až jednou elektronický budík, na který se tolik spoléhal, nezazvonil...

Elektrina byla vypnutá, LCD displej budíku byl temný jako noc. Blackman nerušeně spinkal dál. A hodiny ubíhaly. Až někdo nahodil pojistky a budík svým nepříjemným zvukem zahájil proces buzení. Blackman otevřel oči, několik minut tupě zíral do stropu, poté je vytřeštil, vyskočil z postele a zapnul své Pentium 200 GHz, u kterého posnídal velice oblíbenou a nesmírně chutnou instalaci Windows XXXXna entou . Byla sice trochu tuhá, to víte, CD jsou dnes všude, ale hned si spravil chuť prudkým tokem dat z místní počítačové sítě. Oblékl si své nesmírně oblíbené tepláky, ve kterých přesně na čas (asi o dvě hodiny později), vyběhl za autobusem. Rukáv bundy si skřípl ve dveřích a urhl jej. Nu což, i jako vesta bude dobrá. Řekl si a při dalším kroku uklouzl po mýdle, co tam zapomněla uklízečka. Udělal několik přemetů a přistál těsně vedle skoro slepé babičky, vracející se z časného nákupu. Ta svým vyvinutým sluchem okamžitě vycítila jeho přítomnost a začala jej holí bušit do hlavy. „Parchanti! Zase tu rozbíjí dveře! Ožerou se a... Včera tu zase bylo nablito a nasráno od psů!“ Blackman se vyprostil ze sevření rozzuřené důchodkyně a proběhl čerstvě zasklenými dveřmi. Ještě se zastavil u nápisu: „Blackman je debil, nesnáším debily!“, aby tam lihovým fixem připsal „Lidi jsou svině!“ a pokračoval ve svém spěchu na autobus.

Na zastávce už stálo několik lidí. Tvářili se dost rozzlobeně a bušili na zavřené dveře vozidla. U řízení spal řidič s hlavou zabořenou ve volantu. "Co se stalo?" Snažil se Blackman zjistit stav situace. "Ale, Láďa si zase trochu přihnul a o půlnoci si myslel, že má být na linkce. Došel do autobusu, zastavil na zastávce a usnul."

Konečně se řidičova hlava zvedla. Narovnal se, zív, protáhl se a otevřel dveře. Lidé se nahrnuli do vnitř a řidič zase ven. V klidu přešel na druhou stranu, kde zmizel v hospodě „U Ožralých“. Z okna autobusu vykoukl asi čtyřicetiletý muž. „Hej, kdy se pojedete?!“ Řidič se naprosto klidně otočil a odpověděl: „Autobus jezdí na benzín, já jezdím na pivo.“ A zmizel za tabulí s názvem „Síla přitažlivosti G“.

Čtyřicetiletý muž se naštvál a zasedl před páchnoucí volant autobusu. Klíčky nenalezl a tak profesionálně vytrhl dva drátky od zapalování a spojil je. Motor autobusu zařval jako střelený lev a mohutné vozidlo plné cestujících se dalo do pohybu. Bývalý profesionální zloděj aut, co se domníval, že to umí řídit, zjistil, že to řídit neumí. Volant byl na něj nějak velký a tak s ním točil a točil a točil, až se ve velké ploše předního skla objevil starostův dům. Dupl na brzdu, ale nebyla to brzda, byl to plyn a autobus projel stěnou do starostova obýváku.

Blackman se vyprostil z trosk autobusu. Cítil unikající benzín a tušil, že není na dobrém místě. Několik vteřin zapřemýšlel o možnostech záchrany dalších cestujících a samotného starosty, který skučel na rozlámaném gauči. Otvorem ve stěně ale viděl, jak se ze zatáčky vyřítilo červené vozidlo sboru dobrovolných hasičů a tak se místo toho dal na útěk. Cítil se poněkud rozlámaný, ale na jeho odolnou, počítačovou postavu, katastrofy, které prožil, nestačily. Jako nic se zvedl ze země a očistil si špinavou bundu. "To mám ale dneska štěstí." Zajásal. „Autobus, ve kterém jedu do školy nabourá a mně se nic nestane. No není to skvělý pocit?"

Když tu zahřmělo, z oblohy sjel k zemi blesk a v místě, kde Blackman stál, zůstalo jen pár ohořelých kostí, které ještě ke všemu roznesli za rohem šoustající pejsci...

Blackman se cítil až nezvykle lehce a příjemně. Vznášel se mezi mráčky a jen tak, nechápaje co se to s ním děje, se prolétl několik kilometrů nad zemí. Když tu se před ním objevilo cosi, co připomínalo kabinu výtahu. Stála na jednom z bílých mráčků a lano, které od ní vedlo vzhůru v pomyslné šachtě, mizelo kdesi v nedohlednu...

Doplul k nejbližšímu mráčku a postavil se na něj. Měl pocit, jako když je v obrovském poháru se šlehačkou. Dveře výtahu se automaticky otevřely a on vstoupil do kabiny. "Na palubě trans-nebeského rychlovýtahu vás vítá dopravní společnost Skytransport. Připravte se prosím, jedem.", řekl milý ženský hlas a rychlovýtah se rozjel obrovskou rychlostí tak, že Blackman nedokázal udržet rovnováhu svého těla a rozplácl se na podlaze. Vypadal jako černá, páchnoucí hromádka...strašně se totiž leknul a...kabina se rázem zastavila a tak se Blackman opět vrátil do svého oblíbeného pevného skupenství. Jen ty diskety, co snědl k snídani, jej nějak tlačily v žaludku. Byly totiž jen neznačkové, měly vadné sektory a to jeho žaludek nesnášel.

„Stanice nebe – vedení a administrativní úsek. Přejeme krásný a příjemný pobyt.“ Vystoupil a rozhlédl se kolem sebe. Stál na dlouhé chodbě, jejíž konec neviděl. Na podlaze byl červený koberec, vytvořený z podivného materiálu. Když na něj vkročil, tkanina se lehce vznesla a začala se pohybovat. „Zvláštní, že? Když jsem sem před padesáti lety přišel, také jsem se všemu divil. Vlastně, byl jsem vyděšený. Je to ale jen rychlejší a pohodlnější způsob dopravy.“ Blackman se ohlédl a uviděl muže v modrém obleku, s čepicí na které stál nápis Průvodce. „Kde to jsem? A kdo jste vy? Jako bych vás už někde viděl.“ Průvodce se zasmál. „Vítej v nebi, chlapče.“ „Kde?“ Blackman otočil hlavu a vyhlédl z okna, před kterým se přehnal obrovské Jumbo s logem nějaké neznámé letecké společnosti. Když tu se ona pomyslná žárovka v Blackmanově hlavě na malý okamžik rozsvítila... Prudce se ohlédl a pohlédl do tváře svého doprovodu. „Už vím, kde jsem vás viděl. Na fotce. Vy jste můj pradědeček. Jste už dávno mrtvý! Co tu děláš? Jak to že nejsi v pekle!“ „Restrukturalizace. Zrušili peklo a navíc jsem měl protekci. Babička svedla svatého Petra. Ano, bude to již celých padesát let, co IBM zrušilo můj projekt tranzistorového počítače, škrtil jsem jejich obchodního zástupce a přitom na mě spadla ta skříň.“ „Vždyť já vlastně mluvím s mrtvým!“ Blackman se prudce otočil, seskočil z koberce a s křikem se rozběhl po chodbě. Proběhl

několika dveřmi, aby zastavil těsně na okraji mráčku. „Dej si pozor, nesmíš spadnout z nebe! Propustili i anděly a na létání jsi moc těžká duše!“

„Tak je tady další.“ Za stolem tam seděla sexy kočka. Praděd se otočil k Blackmanovi. „Znal jsem jí už na zemi. Za mlada jsem byl za noc s ní schopen vraždit. Teď má moc a nedá se s ní mluvit. Typicky důležitá ženská.“ „Nechte těch narážek a hledte si svého! Letecká katastrofa, ve výtahu máte oběti. Jméno!“ „Blackman“ „Bydliště“ „Město Touškov“ „Tam chcíp pes. Stav“ „Zamilovaný“ „To je zvláštní, nemáme vás na příštích devadesát let v plánu. Jak jste se sem dostal?“ „Nemám tušení a nelíbí se mi to! Zajiskřilo se mi před očima, no a najednou jsem tady.“ „Aha.“ Zvedla telefonní sluchátko. „Spojte mě s Bohem. Co? Že nemá čas? Je to důležité. Ale ne, nechci ho tahat do postele, ani z postele. No tak ho zbudte! Máme zde zvláštní zásilku. Jak se jmenuje? Počkejte - Blackman.“ Vyvalila oči. „Průvodce!“ Zamávala na Blackmanova pradědečka, který už odcházel z kanceláře.

„Jdeme k vrchnímu šéfovi. Uvidíš dnes samotného Boha.“ Přešli na druhý konec chodby a nastoupili do dalšího výtahu. „Nikdo z nás jej nikdy neviděl. Civilní duše se k němu nikdy nedostanou. Jsem na tebe hrdý, chlapče.“ Několik vteřin jen tak mlčeli a hleděli na sebe. Blackman si prohlížel tvář svého předka a uvědomil si, že je mu vlastně podobný. Vousy úplně všude, mužná postava, vysoká inteligence, chlap jak má být - dveře se otevřely a odkryly rozlehlou místnost. „Dál s tebou nemůžu. Rád jsem tě viděl, Blackmane.“ Vystrčil jej z výtahu, který za ním zmizel. Před ním se tyčila obrovská knihovna a na stěnách vysela zvláštní zrcadla. Blackman pomalu kráčel a vnímal tiché klapání bot na mramorové podlaze. Napravo si všiml velkého stolu a prázdné židle. „Vítej!“ Otočil se a uviděl vysokého, vousatého muže v dokonalém obleku. „Nečekal jsem tě tak brzy.“ Přešel ke stolu a zvedl list papíru. „Omlouvám se, že jsem musel tak drasticky přerušit tvůj život. Ale věř mi, bylo to nutné. Máme zde nějaké potíže s moderními technologiemi. Zdá se, že právě ty jediný nám můžeš pomoci.“ Dotkl se stolu a mramorová deska se proměnila ve světélkující panel. „Profesor Einstein pracoval na mikroprocesoru dvacet let. Výsledkem je geniální systém, který svojí dokonalostí, zdá se, předstihl i samotného tvůrce.“ Blackman přistoupil ke stolu a lehce se dotkl klávesnice. „Tento operační systém neznám.“ „Program provádí snímání vašeho světa. Informuje mě o všem, co se u vás děje. Jistě chápeš význam a důležitost tvé přítomnosti zde.“ „Ne!“ „Musíš ten stroj opravit! Jinak vznikne chaos! Zemřou lidé, co nemají zemřít a naopak ti co mají zemřít budou žít věčně.“

Když tu se ze stěny nedaleko Blackmana vyhoupla ostrá před dalekonosné rakety a prolétla celou kancelář, aby záhy zmizela za další stěnou. "K čertu..." Zahřmělo a uprostřed místnosti se objevila postava statného muže. Měl na sobě špinavý kožich, na hlavě kudrnaté vlasy a obrovské parohy. „Volal jsi mě?“ Šíleně mu páchly nohy. „Ne nevolal.“ „Tak se odnauč klejt.“ Sedl si na stůl. „Bůh, který kleje. Ďábel aby se pak uběhal.“ „Stejně nemáš co dělat!“ Z očí mu vylétly dva mohutné blesky. „Už nemáš tak dobrou mušku. Měl bys na střelnici! Jenže, ty už bez těch computerů nic neumíš!“ Zmizel. „To mi teď dělá každou chvíli. Štve ho, že už nepotřebujeme Peklo. Nemá co na práci tak otravuje.“ Na stole před Bohem se objevila

Ďáblova hlava. „Všechno slyším! Mimochodem jeden z těch tvých šílených andílků sebral mým čerticím, kočičky moje, *eros bobulky* a při útěku je vysypal nad nějakým Touškovem. Sežrali to psi a nákej Blackman. Bude teď šíleně nadrženej, víš, co to dělá s lidmi. Přemnoží se a pak to budeš mít!“

„Blackmane, posaď se a dej se do práce. Pak si promluvíme o tvém návratu na Zemi. Možná.“ Před stolem se objevilo pohodlné křeslo. Blackman se v něm uvelebil a jeho prsty se rozeběhly po klávesnici. Rychle se začal orientovat a opravovat chyby. „Algoritmy pro řešení NP-Úplných problémů je neřešily, ale řešení pouze odhadovaly, navíc náhodně. Budu muset přeprogramovat protokoly. Do háje, senzorové pole neodpovídá, problém bude asi v přerušení. Moment, ne. Je to jen problém ovladače...“ a jel. „Nebudu tě rušit.“ Bůh zmizel.

„Budu muset převést veškerá data do pomocných paměťových...“ náhle se zarazil. Na monitoru před ním svítilo několik číselných údajů a jmen. „To jsou...“ U některých byl nápis mrtev, u jiných v přípravě. „Aha. Seznam vyvolených.“ Pomalu posouval text směrem dolů a sledoval nekonečný sloupec jmen. Kurzor se zastavil až u jednoho z nich. Bylo to jméno jeho dívky. Dlouze na něj zíral. „Potřebuji víc informací.“ Chytl tedy kříž, což byl nebeský ekvivalent myši a dvoj-klikem se dostal do dalšího okna. Byla tam fotografie, bydliště, místo narození, současný věk, způsob usmrcení. Měla být 17.5 2000 přejetá autobusem městské hromadné dopravy na konečné v Křimicích, kde žije se svou rodinou. Důvod – líbí se manželce a chtěla by jí mít doma jako domácího mazlíčka. Je to ona. Není pochyb, nespletl se, skutečně je to ona. Hrozný. To je šílený! Rozhlédl se kolem sebe a křížem rychle označil celý text. Poté zuřivě udeřil do klávesy *DELETE*. „Přístup zamítnut! Prosím, odstupte od klávesnice, tento terminál se zničí za pět vteřin!“ Blackman se vyděsil. Jeho mozek začal pracovat na vyšší frekvenci. Začal obcházet bezpečnostní protokoly, které předtím osobně programoval, bojoval o svůj holý život, který toužil získat zpět a bojoval o život své slečny, o který nechtěl přijít. S kým by poté spal? Co by dělal se svým rozměrným mužstvím, na kterém si tolik zakládal? K čemu by poté byly ty hodiny a hodiny domácí přípravy...

A Blackman se zamyslel. Musí to rychle dokončit, aby se mohl vrátit a svojí milovanou květinu varovat.

„Hotovo. Chyba nalezena a odstraněna. Bože! Jsem hotov!“ „Kde byl problém?“ „Zdá se, že pan profesor špatně zadal teorii relativity.“ Blackman se zvedl a rukou pokynul směrem k panelu. „Prosím, můžete si to vyzkoušet.“ Bůh přistoupil ke stolu a dotkl se jeho hladké desky. „Dobrý den pane. Zadejte prosím důvod mé aktivace.“ „Blackmane, jsi fakt dobřej.“ „Já vím. Pokud by vám to nevadilo, tedy, ne že by se mi u vás nelíbilo, ale, rád bych se vrátil.“ „No víš, Blackmane, já...“ „Děje se něco?“ „No, tedy, vlastně, je v tom takový malý problém.“ „Co?“ „S tím bleskem, nějak jsem to nevystihl.“ „Co?“ „Tvé tělo se proměnilo v prach a popel, takže máš smůlu a zůstaneš tady.“ „Co to říkáte?“ Blackman začal zběsile pobíhat po celé místnosti. „To přece nemůže být pravda. Já chci pryč! Já tady nechci být! Není nějaká jiná šance? Určitě bude. Klid. Určitě se najde nějaké řešení. Jo. Jasně. Myslím, že

už vím, co uděláme. Chci jiné tělo.“ „No možná že by jistá možnost...“ Bůh natáhl ruku a stiskl ENTER...

Plzeň - pohřební služba "Vše končí v naší márnici..."

Dlouhou, temnou chodbou kráčel chlap jak hora, oblečený v bílém plášti. „Tak vidíš, holka, tak mladá a už to máš za sebou.“ Před sebou tlačil vozík s mrtvolou přikrytou bílým prostěradlem. Další se k němu přidal za rohem. „Máš ji odvézt na trojku! Čtyřka je obsazená tím včerejším autobusem z Touškova. Koho vezeš?“ „Takovou mladou sexy kočičku.“ Druhý muž odkryl mrtvole část těla. „Člověče, ta by byla, co?“ „Jsi odporný. Mrtvý si zaslouží svůj klid.“ Otevřela oči.

Blackman cítil ostrou bolest v zádech a strašně nepříjemnou pachutí v puse. Měl na sobě nějaký divný hadr a byla mu zima. Otevřel oči. Uviděl pohybující se lampy na stropě a dva vyděšený, asi čtyřicetiletý chlapy.

„Ona kouká!“ „Blábolíš nesmysly.“ „Ale ona fakt kouká!“ „Nekouká!“ „Říkal jsem ti, že nemáš chlastat ten líh na čištění...“ „No tak se koukni, že kouká!“ Postava na vozíku se posadila. „Kouká.“ „Vždyť jsem ti to říkal, že kouká!“ Pohlédli na sebe a začali prchat. Bílé prostěradlo spadlo na zem a po chodbě kráčela nahá dívka...

„Cítím se tak divně.“ Přemýšlel nahlas Blackman, když kráčel po chodbě. „Něco není v pořádku.“ Uvědomil si, že se mu chce na záchod a prošel dveřmi s čůrajícím Panáčkem. Na toaletě stál vyšší chlápek, ruce na poklopci, hleděl dolů k mušli a konal svojí potřebu. Když tu se vedle něho postavila nahá, blond dívka, asi tak ve věku osmnácti let. „Co na mě tak čučíš? Nikdy si neviděl nahého chlapa?“, řekla našťavaně a otočila se k mušli. Chlap si skřípl penis v poklopci a vyběhl na chodbu...

Blackman se podivil nad tím, jak podivně teď zní jeho hlas. No co. Pomyslel si a suverénně si hrábl do rozkroku. Ale co to je? Kde je? Přeběhl přes místnost a postavil se před zrcadlo, ve kterém záhy uviděl krásné, dívčí tělo... Skácel se k zemi a omdlel...

„Miláčku, měl jsem o tebe takový strach. Všichni jsme mysleli, že jsi to nepřežila.“ Blackman otevřel oči. „Zrcadlo!“ Vykřikl a zase slyšel ten dívčí hlas. „No tak, uklidni se.“ „Dejte mi zrcadlo!“ Blackman v zrcadle znovu uviděl onu mladou slečnu. Všechno bylo jako nepovedený sen, jako noční můra. On je žena! A co tomu řekne jeho spása, jeho milovaná, jeho poupátko, to je konec. Musela by se z ní stát lesba. Blbost!

„Prosím vás, kolik je vlastně hodin?“ Vedle něho seděl na židli kluk přibližně v jeho věku. „Je, deset hodin lásko.“ „Jak dlouho jsem spal - spala?“ „Spala jsi jako děťátko. Muselo to být hrozný, probudit se a koukat na ty dva funebráky. Cos ale hledala na tom pánském záchodě? A nahá, co kdyby tam byl zrovna nákej úchyl? ... Hm, třeba Blackman.“ „Kdo? Lásko, musela jsi mít hrozný sny. Jsi ještě celá zmatená.“ Otevřely se dveře a do místnosti se

nahrnula jakási divná paní a ještě divnější pán. „Jsme tak rádi, že jsi v pořádku. Doktor říkal, že se už uzdravuješ.“ Blackman se posadil na posteli. Ještě pořád si nezvykl na některé části těla, které dřív neměl, a jiné mu zase chyběly. „No, asi už půjdu.“ Ten kluk se k němu nahnul, objal jej a vášnivě jej začal líbat. Blackman nejprve cítil odpor, po chvíli se mu to ale začalo líbit a jeho polibky opětoval. Měl hlavu plnou podivným myšlenek a vzpomínek. Vzpomínek na nedávnou noc, kterou s ním zřejmě prožila původní majitelka jeho těla. Muselo to být fantastické, proč již dříve neuvažoval o milování ... s klukem?

Ti divní lidé jsou zřejmě jeho rodiče. „Ahoj mami“. „Tady jsem ti přinesla něco na zub.“, řekla divná ženská a do nočního stolku šoupla neperlivou minerálku a jablko. „Mysleli jsme, že je po tobě.“ Další polibek, tentokrát od maminky. „Je něco, co by sis moc přála, miláčku?“ „Potřebuji vaši pomoc - musím se dostat z téhle nemocnice.“ „Neblázni, doktoři ještě...“ „Nezáleží na tom, co říkají doktoři - prostě musím.“ Chvíli přemýšlel. Náhle matka povídá: „Dobře. Tatínek podplatí doktory a pojedeme domů.“ „Domů ne!“ „A kam?“ „Do Křimic! A rychle!“

Kdepak je asi Blekmínek? Má láska, jeho mužné chlupaté tělo, jeho úsměv, jeho slova. Stesk trápil krásnou dívku na chodníku. Pomalu kráčela k trafice pro noviny, když se na křižovatce vyřítil autobus městské hromadné dopravy. I z velké dálky bylo poznat, že řidič je mimo, nevnímá, nevidí, neřídí. Autobus se řítí ulicí na křehkou dívku...

„To je blázen! Ať zastaví, když to neumí! Všechny nás tu zabije!“ Křičeli vyděšení cestující. Blond Blackman vyskočil ze svého místa a přeběhl celý vůz. Viděl, jak jeho dívka přechází ulici těsně před autobusem. Chopil se volantů, bylo už ale pozdě. Autobus sebou zmítal, brzdy skřípěly. Řidič se probudil z mdlob a začal vysílačkou volat o pomoc...

Místností se roznesl hlasitý zvuk budíku. Blackman otevřel oči a běžel do koupelny podívat se do zrcadla. To si ale oddechl. Žádné blond vlasy, žádná ňadra, vše bylo na svém místě. Otočil se a ve dveřích stála jeho matka, oblečená v pyžamu. "Co blázníš s tím budíkem, vždyť je sobota..."